

L'Aiguat de Sant Lluç

Admetem col·laboració de tot-hom però no volem anuncis ni esqueles moriuòries

Periòdic quinzenal satíric, polític, humorístic, de la Conca de Barbarà

Redacció: Carretera, 49 - Vilavert

Els originals no's tornen. Si no agraden se vendran a pes de paper al preu del dia

Director Propietari: Ignasi de Llorens Mauri

Any II

Núm. 8

Vilavert 4 Gener 1932

Número solt 0'15 ptes.

Any 4'00 "

El President del Consell de Ministres

Manuel Azaña

L'AIGUAT DE SANT LLUÇ s'honora amb aquest editorial dedicat al President del Consell de Ministres Sr. Azaña, ciutadà de la República, gran amic de Catalunya i que com a Ministre de la Guerra ha enderrocant el militarisme que sota la protecció del ex-rei portà la Dictadura i asfixià la vida del Estat espanyol.

En el punt que havia arribat l'exèrcit espanyol, si no per esperit d'higiene, al menys per profilaxis, calia descongestionar-lo, obrir-li una vàlvula d'expansió que fes minvar el sentit militarista que havia adquirit. El Ministre de la Guerra amb oportunitat i clarividència obre amb el retir un gros trauc excel·lent per on poden eixir amb dignitat, no pas tota l'oficialitat que hi sobrava però també ha servit per a reduir a una expressió mínima, i adhuc gradual, la potencialitat efectiva del cos d'exèrcit. Cal convenir que'l Ministre de la Guerra ha tingut una visió exacta de les coses del seu departament. Un home com l'Azaña, extrany al ram, ha vist amb un ull clar la gran anèmia que per excés d'elements exhauria les forces del exèrcit.

Eren masses a manar i pocs a obeir. Ell vol que'ls enquadraments militars avui, puguin respondre a prèvies mesures tàctiques, i a perfectes combinacions tècniques, que exigeix, la pau més aviat que la

guerra.

Es curiós, és psicològic o de temperament, que Espanya hagués pogut acumular una oficialitat tan nombrosa i es decantés a una carrera plena de perills i socialment improductiva, com és la d'ingressar a l'exèrcit. L'únic que hi pot haver és o bé un motiu patriòtic o un delict de manar.

L'història, o la manera d'interpretar l'història, té la culpa, en crear els estímuls guerrers de l'home. L'història d'Espanya, i les seves gestes colonials i les procedències glòries per a retenir el patrimoni exterior de la Península, crearen una tradició, un costum, un ambient militar.

Però les guerres i les expansions colonials es reduïren, s'acabaren. I el militar inactiu es dedicava a la política o a les incidències de la política. Primo de Rivera, per exemple, fou el tipus d'una promoció que s'equivocava en els seus propis desigis.

El Ministre de la Guerra, Sr. Azaña, ha resolt el problema, s'ha acabat amb el militarisme i n'hem d'estar satisfets. Abandonar una espasa, un utensili de comandament no és pas perdre el valor personal. Es enfortir l'esperit democràtic del país i convertir-se en un pur i simple ciutadà. L'actual època ho imposa.

La República portarà democràticament els anhels del poble i el veritable sentit de la revolució del 14 d'Abril.

El que hauria escrit "La Veu de Catalunya" envers el discurs - delent del nostra candidat agrari si hagués sortit en lloc del Sr. Simó o del Sr. Ruiz.

El discurs del nostre amic l'advocat i diputat per Tarragona Sr. Tala... no ha estat per nosaltres una sorpresa. Era la seva primera experiència parlamentària; ningú però, ni ell mateix en aquells moments d'espectació, d'incertitud podia destriar del tot la seva personalitat en aquesta aventura parlamentària. En el moment de parlar el Sr. Tala... tota la intel·lectualitat del Congrés era invitada. Es movilitzava els elements que per costum interrompen els parlaments i ell amb ferma argumentació, suau com volves de neu, cobria la Cambra creant-se un èxit parlamentari.

El secret del seu èxit rau en la seva pròpia intel·lectualitat. Es el nostre Tala... un home tendre de cor, gens sensible, ni amic de prodigar els seus efectes en vana ostentació; profundament, fortament i noblement efectiu, és home piadós però no inexorable, li agrada l'equitat, l'ordre i el concert llògic de les coses.

El felicitem i ens felicitem, l'amic Tala... és de la fusta política destinada a ocupar llocs de vàlua en la ordenació de l'Estat. La Lliga Regionalista encadena un nou nom en el rosari dels seus homes comprensius pel bé de Catalunya.

NOTA: Conformes però tot al revés.

Telegrames i telefonemes que hauria rebut el nostre agrari si hagués sortit en lloc del Sr. Simó o del senyor Ruiz després del seu discurs.

Congreso de los Diputados
Sr. Alberto Tala...—Madrid
La meva felicitació millor sentida que dita. Cambó.

**

Congreso de los Diputados
Sr. Alberto Tala...—Madrid
Grup d'amics impremta Reca... us felicitan èxit parlamentari.
Us espera per abraçar-vos cordialment. M. Pau.

**

Congreso de los Diputados
Sr. Alberto Tala... - Madrid
Sindicat Agrícola Pla de Cabra se sent orgullós del vostre parlament. El President, Jaume Miró.

**

Congreso de los Diputados
Sr. Alberto Tala...—Madrid
Lliga Autonomista Republicana de Tarragona entusiasme socis pel vostre discurs en defensa ideals regionalistes, organitzem àpat de germanor.
El President, M. Vives.

**

Congreso de los Diputados
Sr. Alberto Tala...—Madrid
Centre Catòlic de Fullela us felicita esperant noves de la vostra arribada a Montblanc.
El Secretari, Florenci Sanahuja.

**

Congreso de los Diputados
Sr. Alberto Tala...—Madrid
Tú ja sabs que estimo el teu èxit. Amics entusiasmats com mai. M. Pau Que.

**

Congreso de los Diputados
Sr. Alberto Tala...—Madrid
«Aires de la Conca» felicita èxit esclatant discurs. El número vinent publicarem discurs. Amics organitzem manifestació i àpat. Escribiu dia i hora arribada a Montblanc. E. Recase.

**

Congreso de los Diputados
Sr. Alberto Tala...—Madrid
«L'Aiguat de Sant Lluç» us diu que no n'hi ha per tant. I recordo lo d'aquell Governador Civil de Girona. «La primera vez vine como catedrático, hoy vengo de Gobernador, mañana puede que venga de Ministro que otros más brutos que yo lo han sido. I. de Ll.

Un èxit de "L'Aiguat de Sant Lluç"

El número 7 serà arxivat amb tots els honors d'èxits de venda, de felicitacions, d'encoratjament, de mitjans econòmics de subscriptors, plouen misives de tots els llocs de la Conca. Al rovell de l'ou de la Conca, Montblanc, hi hagué alegroi. Els sis sastres, els camisers i ferrers són els que han tingut alegroi de veritat, *in excelcis*.

El concurs, causa primordial de l'èxit, ha sigut la clau de la collita del número 7.

Han sigut premiats per ordre de cognoms els joves següents:

- 1.er Albert Queralt Torres.
- 2.º Josep Talavera Sans.
- 3.er Jaume Requesens Minguella.

Aquests tres endevinaren exactament els noms dels tres de la «Trinitat». Els joves Macià Odena Cunill i Seraff Fusté Foguet, no varen encertar de moment els tres, però la venevolència del jurat els concedí les quatre pessetes en calderilla.

Nosaltres satisfets i alegres com uns pèsols.

I després diran «que enredan aquel chico Llorens de Vilaverd... a este paso pagará a Poblet, Santas Creus i el Escorial...»

Com que estem enllepolits al número que ve hi haurà un altre fotograt; no diem què; *cuando ellos den las pasaderas nosotros daremos el latigazo pertinente.*

Unos de la Imprenta de la derecha.

NOTA IMPORTANT

El discurs que hauria dit el nostre agrari si hagués sortit diputat en lloc del Sr. Simó o el senyor Ruiz, a merescut èxit forà. El reproduïx el periòdic D. I. C. Em sembla que hi ha qui bada!

BOXA POLITICA

Els darrers números 6 i 7 suprimirem el Ring per les gelades. Qualsevol s'arrisca a boxar amb aquest fred. Avui tornem a la Boxa, hi ha que guanyen per punts i altres per k. o., nosaltres anem a guanyar sempre els quinze cèntims.

*

A la província de Tarragona tenim dos Ministres, el Sr. Marcel·lí Domingo i el Sr. Jaume Carner; Director de Indústria el Sr. Nogués, tots tres els votaren l'Esquerra Republicana. Els altres dos el Sr. Berenguier i Sr. Loperena, l'un no gasta salut i l'altre és de Reus. Els que varem apoïar, els Srs. Simó i Ruiz, l'un ha estat Governador de Girona i l'altre es manté socialista i ferroviari. No podem perdre!

*

A Montblanc la vigília de Nadal se repartiren clandestinament unes fulles signades *Por unos de la izquierda*, un poeta de Montblanc en un acte d'inspiració va dir:

Hojas de un abogado caídas
Juguetes de una imprenta son
Las elecciones perdidas!
¡Ay! son hojas recién paridas
De un terceto sin tesón.

*

Els clients del Sr. Llorens s'han igualat al metge de Montblanc Sr. Gifreu.

Li desitgem encerts professionals.

*

Aquests dies de gelades ha estat objecte en les estufes dels cafès un solt que publicà «L'Alt Empurdà» que veu la llum pública a la ciutat de Figueres. Copiem:

En el poble de Vilaverteta Nova el jutge i el titular citaren en legal forma al propietari Joanet Piñolet de càl Llebre perquè fes cap a Casa la Vila a l'hora en que's ponen les gallines.

El propietari comparagué i el jutge, home vellet i que porta gaiato, li va dir: Ciutadà Piñolet, el motiu de cridar-te és per dues qüestions; 1.ª el sogre del titular ha presentat una denúncia manifestant que'l teu ramat de cabres li ha malmés la trepadella. 2.ª el titular demana una explicació i uns renys a la teva dona perquè diu que'l titular no sap el que són *aguas puras y aguas impuras*.

El Sr. Piñolet tot gratant-se el clatell i mig somrient va respondre: De la trepadella pagaré els prejudicis i diré al meu rabadà Marif el que calgui.

«De lo del titular que perdone; mi mujer ha tenido cuatro hijas y con esto de las aguas entienda cosas que muchos no pueden decirlo...»

El jutge cridà a l'ordre al ciutadà Piñolet i el titular diu: *Agua que no has de beber déjala correr...*

El Joanet de càl Llebre surt enfadat i nosaltres per consolar-lo li diem: Sant Marc, Santa Creu, Santa Bàrbara no'm toqueu.

*

Demografia. No gaire bona. Durant el trimestre passat, Octubre, Novembre i Desembre han mort vuit veïns de Vilavert.

A llurs familiars el nostre sentit condol.

*

Ultima notícia per ràdio.

Jugant a prendes en una casa senyorial de menuts de gallina a Monblanc, preguntan:

—Estoy en el pozo.

—¿Por quién suspiras?

—Por mi amor.

—¿Quién es tu amor?

—Talavera...

Miau. No'm volíem saber d'altre ¡ai de les dretes! tira peixet...

*

A tots els nostres subscriptors, col·laboradors, amics i parents de la tia tita els hi desitjem un bon Any Nou.

Que'l nou sigui un goig ple amb els aires del nou Estatut.

Als «Aires de la Conca», «Renovació», «Saba Nova» i el que sortirà a Sarral «El plet de la Facina», el mateix. Com més serem més riurem.

*

MIG EN SERIO I MIG EN BROMA

Coses que passen i no haurien de passar:

Que com que els homes de la «Trinitat» o millor dit *Unos de las izquierdas* no varen volguer guardar aquella estàtua d'En Rafel de Casanova que parlavem en nostre darrer número, se la quedaren altres montblanquins dels que no donen patents de catalanisme a ningú.

Que la «Trinitat» ens va resultant tan destenyida que per donar-li una mica de color radical l'haurem de portar a cal tintorer.

Que'l cèlebre tercet «Trinitat», *Unos de la izquierda*, escolans, sagristans i tota la demès requincalla de republicans autonomistes, mentre a Montblanc feien el valent, a fora posaven farina blana i tots i cada u d'ells quan els hi convenia anaven darrera els homes del Pup.

Que les *derechas* davant l'actitut del poble d'Ullde-

molins van haver de dir que no anaven a fer un míting de propaganda d'idees si no de qüestions agràries.

Que a Cornudella els varen rebre tan bé que ni varen poguer començar l'acte.

Que a Falset semblava que s'hagués casat un viu-do de tants *esquellots* que hagueren de sentir.

Que en vista de tantes simpaties han pensat impressionar unes plaques de gramola amb els seus discursos i així aniran radiant pels pobles els seus escolans.

Que aixís la campanya els sortirà més barata de fondes i s'estalviaran el sentir crits i xiulets.

Que probablement aquest nou sistema de propaganda l'estrenaran a l'acte que ja han anunciat a Montblanc tres o quatre vegades i que encara tothom espera... sentat.

Que per tindre l'èxit assegurat han escrit a totes les joventuts catòliques i marianes de Barcelona que vinguin a fer acte de presència com el dia de la processó-política de la Mare de Déu de la Serra.

Que ademés, perquè el públic s'enterneixi aplaudint-los, entre placa i placa de discurs, tocaran un tango del Irusta.

Que'ls socis del «Centre Republicà Catalanista» estan contents perquè el quinzenal s'ocupa d'ells per criticar llur conducta.

Que aquesta és la prova de que ho fan bé i no van errats.

Que'ls homes del quinzenal dels badocs, deuen anyorar aquells temps que eren en aquella casa i que per aquest motiu no s'acabaven mai les raons.

Que ara és una bassa d'oli i que sense sabís, cridaners, busca-raons, escolans i catalanistes amb patient, s'entenen més que mai.

Que'l cèlebre capellà va aconsellar als dos únics començals que s'havien inscrit al sopar d'honor, que més valia guardar els diners per misses.

Que aquestes misess havien de ser aplicades a les bones obres que aquest *sorge* ha fet en aquest món.

Que a l'Esquerra estàn que bufen perquè aquests de la Trinitat sense encomanar-se a Déu ni al dimoni els hi han pres el nom.

Que aquí no bada ningú a excepció dels homes del quinzenal dels badocs i per això tothom ha vist la llana, la llana i les bones intencions dels homes de la Trinitat, que ara gasten el castellà sota el pompós nom de «*Unos de las izquierdas*».

Que seguint aixís aviat a Montblanc no hi quedarà cap catalanista radical, perquè això de parlar en castellà per tot gasfo, no fa gaire deixeble directe de Prat de la Riba.

Que ara la Trinitat va de nit com els gats i els atracadors.

Que temps endarrera van omplir de fàstics a tothom perquè es van repartir unes fulles de dia contra un ex-candidat.

Que ells ara ho fan molt pitjor o sigui asurpant un nom i de nit, com els salta-corrals.

Que després d'aquest procedir han deixat petit el nom de Judes.

Que al pobre *chico Llorens de Vilavert* això de no poguer veure els homes i els procediments de la Trinitat ja li vè de la dida.

Als "emboscats" de la "Pedregada"

Fa pocs dies que va sortir un periòdic a Montblanc titolat «La Pedregada». Vetaquí que com aquell qui res ja tenim imitadors. Nosaltres L'AIGUAT i ells «La Pedregada». Amb això estan de pega, perquè els pagesos entre un aiguat i una pedregada sempre prefereixen lo primer. La pedregada no més serveix per fer mal. Un aiguat en canvi fa mal, però és induptable, que en el seu pas fa moltes obres bones.

El número vinent, al igual que com varem fer amb la «Trinitat» pensem dedicar-lo íntegrament als redactors d'aquest nou diguem-ne periòdic que no són res més pel que es veu que els escolans de la «Trinitat» o sigui aquells de les *izquierdas* que van de nit com els gats i els malfactors.

Avui no més direm per començar que en unes fulles de propaganda del periòdic que varen repartir es deia independent i que estava integrat per redactors de *derecha* i de *izquierda*.

Efectivament per demostrar la independència cal dir que està dedicat per complert a la meua persona i a la família Poblet.

Que els firmants dels articles, fixeu vos bé lectors i amics, que diem firmants i no pas autors emboscats, són un que es va deixar enxeribillar de que si no va sortir regidor va ésser per causa de que el Poblet l'esborrava de les candidatures i com que no somniava amb res més d'allavors ençà que li ha pujat la mosca al nas; l'altre que públicament sempre diu que ell és un procurador de m... i que confessa que d'ençà que és al món que està malalt del cap; l'altre un neurestènic que una qüestió de faldilles li ha fet perdre la xaveta i que per aquest sol fet hauria de callar; el director que tracta amb *guanós* i que fa molts anys pel seu saber es va guanyant el títol de Senyora Antonia; l'imprentaire que es el mateix de la Trinitat i que en lloc de fer versos a Mària fa solfes; etzetera, etzetera.

Amb tanta independència no es estrany que aquets dies a Montblanc tothom recordi la guerra del francès. I amb tants redactors d'esquerra es pensi amb fer més gran el cementiri civil, encara que a darrera hora s'ha convingut que ja n'era prou, perquè com que quant es morin a tots els hi faràn *aubats*, els hauran de portar als llims.

NOTA:

Com a metge dec manifestar que un periòdic independent és res; és m.... *Independent* li treus *in* queda *dependent*, li treus *de* queda un *pendent*, li treus *pen* queda una *dent*, i li treus *de* resta *nt* que's tot lo que's pot dir d'un periòdic. ¡Perdoneu-los que no saben lo que fant!

¡Es l'autopsia del nom independent!

Tip. Vda. de A. Monmany-Montblanc